

Az Újszövetség egyháza

Napjainkban égető a kérdés: miért van olyan sok különböző egyház és gyülekezet? – hiszen az Újszövetség nem beszél katolikus, ortodox, evangélikus, református, baptista, adventista, pünkösdi stb. egyházzól vagy gyülekezetéről. Ahhoz, hogy a kérdésre kielégítő választ találjunk, az első és legfontosabb, hogy ismerjük, mit ért az Újszövetség egyház alatt és milyen az Isten akarata szerinti gyülekezet. (A félreértés elkerülése végett megjegyezzük, hogy az egyház és a gyülekezet szavakat azonos értelemben használjuk, mint ahogyan az Újszövetség sem tesz különbséget közöttük.)

Tartalom

- 1 A gyülekezet fogalma (az egyház)
- 2 Mik a gyülekezet jellemzői?
 - 2.1 A gyülekezet szent
 - 2.2 A hívők egysége a gyülekezetben
 - 2.3 A keresztények közötti szeretet
 - 2.4 Az egyház látható
 - 2.5 Az egyház apostoli
 - 2.6 Az egyház katolikus (egyetemes)
- 3 Összefoglalás

✠ 1 A gyülekezet fogalma (az egyház)

Az Ószövetségben Isten választott népe volt a gyülekezet. Az 5 Mózés 7:6–8-ban ezt olvassuk:

Hiszen te Istenednek, az ÚRnak szent népe vagy. Téged választott ki Istened, az ÚR, hogy tulajdon népe légy valamennyi nép közül, amelyek a föld színén vannak. Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az ÚR, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az ÚR, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett. Ezért hozott ki benneteket az ÚR erős kézzel, és ezért váltott ki a szolgaság házából, Egyiptom királyának, a fáraónak kezéből.

Ábrahámot – aki hittel az egy Istenre bízta magát – és utódait Isten saját népévé választotta. Különbözniük kellett más népektől, távol tartva magukat minden bálványimádástól, mindentől, ami Isten szemében tisztátalan és nem szent. Isten nagy türelemmel vezette népét, bírakat és prófétákat küldött, akik kitartóan megtérésre és engedelmessegre intették őket. Hordozta a népet mindaddig, míg eljött az idő, hogy elküldje Szolgáját, a Messiást, akinek világosságot kellett vinnie a föld határáig, a pogányokhoz:

Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgájának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm. Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig. (*Ézsaiás 49:5-6*)

Az első keresztények megtapasztalták ennek a próféciónak a beteljesedését. Isten új népének tartották magukat, amelyben Jézus önmagával és az Atyával való közösségre vezetett egybe pogányokat és zsidókat. Jézus így beszélt erről:

Más juhaim (*pogányok*) is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból (*zsidók*) valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor. (*János 10:16*)

Az Újszövetség rendszerint a görög *ekklesia* szót használja a gyülekezetre. A szó gyökere *ek-kaleo*, melynek jelentése „kihívni”, vagy „valakit többek közül kiválasztani”.

Isten minden embert a Vele való örök közösségre hív. Jézus által Istennek ez a hívása jutott el az emberekhez. Azokból, akik a megígért Megváltóként fogadták őt és nyomdokait követni akarták, létrejött **a gyülekezet, a világból kihívott és kiválasztott hívők közössége**

Az egyház tagjai mindazok, akiket Isten „*az ő országába és dicsőségébe hív*” (1 Thesszalonika levél 2:12). Az evangélium által részesülnek „*a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében*” (2 Thesszalonika levél 2:14). Péter apostol így jellemzi őket: „*Ti választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1 Péter levél 2:9).

Ezek a kifejezések mutatják, hogy Péter, Pál és hittestvéreik mennyire tudatában voltak elhívásuk nagyságának, amelynek mindenki részese, aki Jézus követése által Isten gyermekévé válik, és így az Ő népét, a gyülekezetet építi.

⚓ 2 Mik a gyülekezet jellemzői?

Az ő (*Jézus*) lábai alá vetett mindent (*az Atya*), és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben. (*Efezus levél 1:22-23*)

Az Újszövetségben **a gyülekezetről mint Krisztus testéről** olvasunk. Mivel Isten Jézus Krisztusban emberré lett, és a gyülekezet az ő teste, jellemvonásaiban Isten lényét tükrözi vissza: amint Ő szent, a gyülekezetnek is szentnek kell lennie. Mivel Ő egy, a gyülekezet is egy, egységes. Mivel Ő a szeretet, a gyülekezet is a szeretetre épül. Mivel Isten az igazság forrása, a gyülekezet is az igazság oszlopa és erős alapja, melynek ragaszkodnia kell az apostolok által egyszer s mindenkorra lefektetett tanításhoz.

Az Írás azt is mondja, hogy Isten a világosság (1 János levél 1:5). Éppen így a gyülekezet is a világ világossága kell, hogy legyen, egy hegyen épült városhoz hasonló, amelynek fénye nem marad rejtve az emberek előtt, amint Jézus mondta tanítványainak:

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. [...] Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Máté 5:14.16.)

A gyülekezet Isten szeretetre megszabadító kegyelmének látható bizonyítéka, mely **örökre mélyen összeköti azokat, akik alázatban egész életüket Istenre bízzák**. Az alábbiakban szeretnénk bővebben is kitérni az egyes pontokra.

2.1 A gyülekezet szent

Az 1 Péter levél 1:14–16-ban így ír Péter:

Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”

Ez az ige azt mutatja, hogy a keresztények megszentelődés alatt a régi, kívánságoktól uralt élet elutasítását, és egy Isten akarata szerinti engedelmes, új élet kezdetét értették. **A gyülekezet szentsége abból fakad, hogy minden egyes keresztény vágyik erre az engedelmességre.** Jézus is azért adta az életét, hogy a gyülekezet szent és tiszta legyen, ahogyan Pál is írja az Efezus levél 5:25–27-ben:

[...] ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.

Az 1 Korinthus levél 3:16–17-ben kifejeződik az, hogy mennyire őrzi Isten az egyház szentségét, és milyen nagy felelősség annak az építése:

Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.

Emiatt a gyülekezetnek felelőssége is afelett őrködni, hogy minden egyes tag Isten dicsőségére éljen. Ez elsősorban a testvérszeretet, a mindennapi kölcsönös segítségnyújtás, az egymásért való odaadás, a közösségvállalás és mély összetartozás által valósul meg:

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. (Zsidó levél 3:12–13)

Ugyanakkor, ha valaki ragaszkodik a bűnhöz, lerombolja az együttlét alapját, mert életét már nem az Isten

és a testvérek iránti szeretet határozza meg. Jézus felelősséget adott a gyülekezetnek, hogy ilyen esetben ne vállaljon tovább közösséget azzal a testvérrel, nehogy teljesen megkeményedjen ezáltal a bűnben és az önbecsapásban, hanem még felocsúdjon és megtérjen:

Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt. *(Máté 18:15-17)*

Amikor a közösség Isten akaratával egységben meghoz egy ilyen döntést, ezt amiatt is teszi, hogy a gyülekezet megmaradjon. Ha ugyanis a bűn elfogadásra talál, megnövekszik, mint a kovász. Ettől óv Pál is az 1 Korinthus levél 5:6-ban:

Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?

Nem irgalmasság, hanem közömbösség lenne, ha a gyülekezet nem zárná ki a megtérni nem akaró bűnöst, hiszen így hagyná, hogy egyre jobban eltávolodjon Istentől. A rothadt almát is „könyörtelenül” eltávolítottuk a többi közül, nehogy azok is megrothadjanak.

A Zsidó levél írója is óv a 12:14-15-ben a bűn gyülekezetre való rossz hatásától:

Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Isten azonban azt akarja, hogy népe tiszta legyen, kegyelméből jót cselekedve megdicsőítse Urát és Megváltóját, és várja annak visszajövetelét:

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik. *(Titusz levél 2:11-14)*

Lásd a [Megtérés](#) és a [Megszentelődés](#) című írásainkat is.

2.2 A hívők egysége a gyülekezetben

De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogyan mi egyek vagyunk: én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél. *(János 17:20-23)*

Ez a részlet Jézus imádságából világosan mutatja, mennyire szívén viselte, hogy egység legyen a tanítványok között, és azok között is, akik majd általuk megtérnek. Láthatjuk itt az utat is, amely ehhez az egységhez vezet: Jézus az Atyával való kapcsolatának a részesévé tesz minket. Így ismerhetjük fel Isten akaratát Szellemétől vezetve a hitünkkel és életünkkel kapcsolatos különböző kérdésekben. Ennek az a feltétele, hogy minden hívő mindenben készségesen alárendelje magát Istennek. Ezért mindenkinek kitartóan kell harcolnia, hogy a gyülekezet megmaradjon.

Az újszövetségi levelek is az egységre szólítják fel a hívőket, például az 1 Korinthus levél 1:10-ben:

A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.

Pál szavai azt mutatják, hogy az egység nem csak a keresztény tanítás legalapvetőbb pontjaira vonatkozik, mint például arra, hogy mindenkinek hinnie kell Jézusban, mint Megváltóban; a keresztények életét és tanítását mindenben át kell járnia a Szellem egységének, amint azt az Efezus levél 4:1-6 is kifejezi:

Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.

A keresztény közösségben a Szellem egysége kétségtelenül jelen van és meg is kell, hogy maradjon. Ez valóság volt és most is az, már itt a földön, másképpen nem lehetne jel a világ számára.

A megtérés minden keresztény életében egy alapvető lelkületbeli változást hoz – többé nem a test, azaz az önző és bűnös kívánságok vezetnek minket, hanem Isten Szelleme, aki mutatja nekünk Isten akaratát. Ő az, aki egységre vezet. Ha hiányzik az egység azok között, akik keresztényeknek nevezik magukat, ez szintén jele valaminek...

Az egységben növekedni is lehet, amint ezt az Efezus levél 4:11-14-ből is láthatjuk:

És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hanyódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától [...]

Az egység, amire mindenkinek el kell jutnia, nemcsak a mennyben válik majd valósággá. Itt az igében sokkal inkább arról van szó, hogy a fiatal keresztényeknek útmutatásra van szükségük szellemi növekedésükhöz. Ehhez Jézus ajándékokat adott a gyülekezetnek, amelyek felkészítik a hívőket szolgálatuk végzésére. Mindenekelőtt a helyes tanításban kell megszilárdulniuk, hogy képesek legyenek átlátni és megcáfolni a tévtanításokat, és így minden kereszténnyel egységre jussanak.

Lásd a [Minden keresztény egysége](#) című írásunkat is.

2.3 A keresztények közötti szeretet

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást. *(János 13:34-35)*

Jézus központi jelentőséget tulajdonított a keresztények között megvalósuló szeretetnek: arról lehet felismerni, hogy tanítványai, ha követik a szeretetben mutatott példáját.

Fontos a szemünk előtt tartanunk, mit jelent ez a gyakorlatban: a keresztényeknek nem az erőteljes prédikációk, a csodák, a démonűzések stb. az ismertetőjelek. Ha valaki ilyen dolgokhoz akarja kötni Jézushoz való tartozását, emlékezzen Jézus szavaira:

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők! *(Máté 7:22-23)*

Aki tehát nem kész odaadni az életét a testvéreiért, az nem tanítványa Jézusnak, hiszen a testvérszeretet minden olyan ember ismertetőjele, aki elfogadta a megváltást. Ez Jézus önfeláldozó szeretetének a gyümölcse, amint erről János is ír:

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. *(1 János levél 3:14-16)*

Jézus életodaadása biztosan a keresztthalálra való készsége által volt a legnyilvánvalóbb, mégis **egész életét magában foglalja**. Szolgálatá során mindig elérhető volt tanítványai és az őt hallgatni akaró emberek számára.

Egy Márk evangéliumában olvasható esemény is betekintést nyújt számunkra abba, milyen volt az ő odaadása:

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetek meg egy kissé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük. Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket. Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani. *(Márk 6:31-34)*

A tanítványok megtapasztalták, mennyire önzetlenül szeretett Jézus: nem szabott magának határokat az odaadásban, hanem mindenben az emberek üdvösségére tekintett. Pünkösöd után a keresztények az odaszánásnak ezt a példáját követve kezdték megosztani egymással az életüket, és így a mindennapi gyakorlatban megélni a testvérszeretetet. Ennek egy pontosabb leírását az Apostolok cselekedetei első fejezeteiben találjuk.

Amit a mai úgynevezett egyházakban tapasztalunk, nagyon távol áll ettől az életodaadástól. Ott, ahol a „közösségre” való készség nem jelent többet rendezvények látogatásánál és néhány közös szabadidős tevékenységnél, nem beszélhetünk szeretetről. János világosan kifejezi, hogy akiben nincs szeretet, az a halálban marad, később pedig így ír:

Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. *(1 János levél 4:7-8)*

Lásd az [Isten szeretet](#) és a [Szeretet és megítélés](#) című írásainkat is.

📌 2.4 Az egyház látható

Egy vallásos körökben elterjedt nézet a „láthatatlan egyház” tévtanítása. Röviden megfogalmazva azt tanítja, hogy a különböző vallásos szervezetekben elszórtan vannak a keresztények, a „valódi” hívők. Ők alkotják a láthatatlan egyházat, amely csak Jézus eljövetele után, a mennyben válik látható gyülekezetté. Ez azt feltételezi, hogy a földön nem is létezhet „tökéletes gyülekezet”.

Az Újszövetséget olvasva kiderül, hogy a gyülekezet látható bizonyosság volt, és annak is kell lennie a világ számára. Ugyanakkor nem tökéletességről volt szó. Voltak ugyan különböző problémák és kihívások akkoriban, amelyeket a gyülekezetnek Isten segítségével, erejével és vezetésével meg kellett oldania, mindezek ellenére a közösség nem néhány hívő és sok névleges keresztény elegyéből állt. Az Apostolok cselekedetei 2:44-47-ben ezt találjuk:

Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Később pedig:

Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között. Mindnyájan a Salamon csarnokában tartózkodtak egy akarattal, de mások közül senki sem mert hozzájuk csatlakozni. A nép azonban magasztalta őket. Az Úrban hívők száma egyre növekedett, férfiak és nők tömegével. *(Apostolok cselekedetei 5:12-14)*

„Az Úrban hinni” akkoriban nem azt jelentette, hogy valaki, akit csecsemőként megkereszteltek, később eljárt vasárnaponként az „istentiszteletre” és többé-kevésbé tartotta magát a keresztény értékekhez. A hívők élete és meggyőződése mélyrehatóan megváltozott Jézus tanítása szerint, amely kívülről is világosan látható volt. Akinek nem volt meg ez a meggyőződése, nem mert a gyülekezethez csatlakozni.

Pál is megerősítette azt a világos különbséget és határt, amelynek a keresztények és mások között kell lennie:

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.” (2 Korinthus levél 6:14-18)

Az egyház reménysugár mindazoknak, akik keresik és szeretik Istent. Csak akkor maradhat meg, ha egyértelmű különbséget tesz világosság és sötétség, igazság és tévtanítás, hit és vallásosság, engedelmesség és engedetlenség között. Ezért buzdítja Pál a korinthusiakat különválásra és arra, hogy semmi tisztátalant ne érintsenek – amiatt, hogy Isten Atyjuk lehessen.

Ehhez az olyan emberektől való elhatárolódás készsége is hozzátartozik, akik Isten és a gyülekezet sok segítsége ellenére ragaszkodnak a bűnhöz:

Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal. De nem általában e világ paráznáival vagy nyereszkedőivel, harácsolóival vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból. Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljeteztek közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkedő, bálványimádó vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül! (1 Korinthus levél 5:9-13)

A világból nem tudunk kimenni, de nem is kell ezt tennünk. Az iskolában, a munkahelyen stb. körül vagyunk véve olyan emberekkel, akik nem osztják a hitünket, és akik számára Isten semmit sem jelent. Világítanunk kell számukra (Máté 5:14-16), szavainkból és tetteinkből látniuk kell, ki és milyen a mi Urunk.

Nem maradhat hosszabb időre a gyülekezetben az, aki bűnben akar élni vagy a Bibliának ellentmondó tanításhoz ragaszkodik, mert a gyülekezetnek különböznie kell a világtól. A közösségnek olyan „helyként” kell ismertnek lennie, ahol mindent az Isten iránti szeretet és hála határoz meg, ahová Isten mindenkit elvezethet, aki Őt és az igazságot keresi.

Lásd a [Látható egyház](#) című írásunkat is.

✚ 2.5 Az egyház apostoli

Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus

Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban... *(Efezus levél 2:20-21)*

Az egyház apostoli mivolta alatt azt értjük, hogy **tanításában és életmódjában híven követi az apostolok tanítását és életének példáját**, amint azt az Újszövetségből ismerjük. Jézus a tanítását az apostolokra, legközelebbi tanítványaira bízta. **Tőlük kaptuk az apostoli hagyományt, Krisztus tanítását.** Ezt az Újszövetségben találjuk leírva és mindent, ami ettől eltér, világosan el kell utasítanunk.

Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is. Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsétek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel. *(2 János levél 9-11)*

Az első gyülekezetről azt olvassuk, hogy kitartottak az apostoli tanításban **(Apostolok cselekedetei 2:42)**. Az akkori keresztények számára tudatos volt, hogy az apostolok azok, akiket Jézus felhatalmazott tanításának terjesztésére a világban, hiszen ezt mondta nekik:

Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. *(Máté 28:19-20)*

Az apostolok teljesítették ezt a küldetést, és sokakat tanítvánnyá tettek, akik aztán másokat is hívhattak Jézus követésére. Minden kereszténynek ez a küldetése, de alapját az apostolok fektették le Jézus tanításának a továbbadásával, amit a többi kereszténnyel ellentétben ők közvetlenül Jézustól kaptak.

Pál is, akit a Biblia szintén az apostolok közé sorol, minden igyekezetével azon volt, hogy az eredeti apostoli tanítás megmaradjon. Azt írta Timóteusnak, hogy a hallottakat megbízható embereknek adja át:

Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. *(2 Timóteus levél 2:1-2)*

A Galata levélből is látjuk, milyen világosan elítélt minden elhajlást attól az evangéliumtól, amit a keresztények az apostoloktól kaptak:

Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok; pedig nincsen más. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát. Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen! *(Galata levél 1:6-8)*

Ezek a szavak ma ugyanúgy érvényesek számunkra, még ha közben el is telt 2000 év. Ma is az az igaz tanítás, amit akkoriban az egyedüli igaz tanításként hirdettek, mert amilyen kevésbé változik Isten, olyan kevésbé változik az igazság is. Amikor azt olvassuk a gyülekezeetről, hogy az az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és szilárd alapja, láthatjuk, milyen nagy jelentősége van az egyháznak a helyes tanítás megőrzésében és hirdetésében (1 Timóteus levél 3:15). Ezért nagy igyekezettel kell harcolnunk az egyszer s mindenkorra ránk hagyott apostoli tanításért. Erre buzdít minket a Júdás levél 3. verse:

Szeretteim, miközben teljes igyekezettel azon fáradoztam, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam: küzdjétek a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott.

Az alábbiakban még röviden kitérünk a katolikus egyház állítására az „apostoli utódlást” illetően. Ez a kifejezés azt takarja, hogy a római püspök, mint a római katolikus egyház feje (a pápa), a püspökök megszakíthatlan láncolata által az állítólagos első római püspök, nevezetesen Péter apostol közvetlen utódja.

Erről a következőket írja a katolikus egyháztörténész, Norbert Brox „Az ókor egyháztörténete” című könyvében:

Ami végül az összes római püspök áthagyományozott sorát illeti Pétertől kezdve, bár Iréneusznál megjelenik neveiknek egy listája, de ezt csak a késő második században állították össze és teológiai elképzeléseken alapszik, nem történeti kutatáson. Az apostoli hagyomány nem kétes püspöklistákra épít, hanem csakis a bibliai tanítással egyező hitigazságokra.

✚ 2.6 Az egyház katolikus (egyetemes)

A „katolikus” kifejezés nem található meg az Újszövetség írásaiban. Mivel azonban mind az Apostoli hitvallás, mind a Nicea-konstantinápolyi hitvallás használja, mi sem szeretnénk figyelmen kívül hagyni az egyháznak ezt a jelzőjét.

A korai második század óta az egyházat „katolikusnak” nevezik. A szó a görög *katholike* szóból származik, és jelentése „általánosan érvényes” vagy „egyetemes”. Ez Jézus Máté evangéliuma végén mondott szavainak felel meg:

Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjétek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. (Máté 28:18-20)

Minden nép hívást kap arra, hogy megtartsa mindazt, amit Jézus parancsolt. Jakab is beszélt az „apostoli zsinaton” egy „pogányok közüli népről” (Apostolok cselekedetei 15:14).

Mivel az egyház olyan emberekből áll, akik Jézus által új életet kaptak, megvalósul benne az, amit Pál a Kolossé levél 3:11-ben és a Galata levél 3:28-ban kifejez:

Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és

szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenkben Krisztus. *(Kolossé levél 3:11)*

Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. *(Galata levél 3:28)*

Mivel „minden és mindenkben Krisztus”, ez a „katolikus” egyház egy. Az apostoloktól kezdve az Úr eljöveteleig minden időben, Jeruzsálemtől egészen a földkerekség legtávolabbi sarkáig az egyház mindenhol ugyanazt a tanítást vallja és ugyanabban a szeretetben él.

Ez Lerini Vince (meghalt 450-ben) ismert definíciójának is megfelel, amit a „katolikus” szóról ír:

Katolikus az, aki mindig, mindenütt és mindenek előtt abban hisz, amiben a katolikusok mindig, mindenütt hittek. (Commonitorium 2)

Ha tehát egy magát egyháznak nevező csoportosulásnak olyan tanításai vannak, amelyeket nem hitt mindig minden hívő mindenhol, azaz, amelyeket az egyház nem vallott kezdettől fogva, ezen definíció szerint nem katolikus, még ha hivatalosan ezt a megnevezést használja is magára.

Az egyház egyetemességét nem egy egész világra kiterjedő, hierarchikus rendszer biztosítja, hanem az, hogy minden egyes kereszténynek kapcsolata van Istennel, aki gyülekezetét Szelleme által építi.

⚓ 3 Összefoglalás

Az Újszövetségből láthatjuk, mit jelentett az első keresztények számára az egyház és hogyan élték meg a gyülekezeti életet. Az egyház nem egy emberek által alapított, hierarchia által összetartott szervezet volt, ahol rendezvényeket szerveztek. Az egyház világos ismertetőjelei a keresztények közötti szeretet, a mély egységre való törekvés, a közös igyekezet a szent életre, és az apostolok tanításához való ragaszkodás.

Isten Jézusban emberré lett, hogy felnyissa szemünket arra, hogyan áll az életünk Isten előtt, és mennyire szeretné Isten, hogy hozzá forduljunk, megbocsáthassa bűneinket és örök életet ajándékozhasson nekünk. A gyülekezetben megvalósuló szeretet, egység és szentség a menny előíze. Annak a gyümölcse, hogy minden egyes keresztény Isten szolgálatára adja az életét és engedi, hogy Isten Szelleme munkálkodjon benne.

Kapcsolódó írások

[Az első keresztények élete](#)

[Az egyház szerkezete: tisztségek vagy feladatok?](#)

[A látható egyház](#)

[Minden keresztény egysége](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.